

Ако и да бѣше вече късно за явяване, азъ отидохъ въ управлението съ надежда, че може би да сваря тамъ началството, което въ дѣйствителностъ се и случи. Азъ подадохъ пакета на Полковникъ Корсакова, и го молихъ, колкото е възможно по скоро, да ми се отпустнатъ нѣщата, за да мога се завърна на Зелено-Дърво по рано.

— Добрѣ, добрѣ, но работата е въ това, че твърдѣ малко вещи ще получите, понеже още не сж пристигнали, ми отговори полковника. „Сега ще ви се даде, каквото има“.

На 8 Октомврий до обѣдъ ходихъ изъ града. Движение голѣмо. Свищовъ бѣше положително неузнаваемъ. Повечето стѣ турскитѣ дюкяни, които бѣхъ видѣлъ прѣди нѣколко мѣсеца въ твърдѣ печаленъ видъ, сега бѣха прѣпълнени съ разни стоки. Малкитѣ български бакалници и кръчми, сега бѣха прѣобърнати на складове. Цѣлия Свищовъ по настоящемъ бѣше складъ за оная частъ на България, която сега се намираще въ руски рѣцѣ.

При всичко, обаче, че складоветѣ на всевъзможни стоки бѣха голѣми, но и цѣнитѣ бѣха твърдѣ високи, почти такива каквито и въ Габрово.

До обѣдъ азъ изпълнихъ всичкитѣ поръчки, които ми бѣха дали офицеритѣ отъ дружината. А подиръ обѣдъ пристѣпихъ къмъ приеманieto на вѣщитѣ, която приемка, наедно съ упаковката, бѣше готова до другия день вечерята, а на 10-й Октомврий, на третия день отъ дохажданието ми, сутринята наедно съ колята потеглихъ обратно.

На връщание врѣмето бѣше твърдѣ студено. Калъта бѣше замръзнала и за туй пътуванието до Зелено-Дърво ставаше по легко и безъ никаква задържка. Погонцитѣ изглеждаха по съживени; колята имъ вече не затѣваха въ калъта и по пътя не се забѣлѣзваха такива навалици, каквито имаше прѣди два, три дня, Транспортитѣ, прѣдзначени за Търново не обикаляха по шосето къмъ Бѣла, а вървѣха прѣзъ с. Хибилий.

Само въ Търново пакъ владѣеше прѣдишния хаосъ.

По пътя между с. с. Куцина и Поликраище ми